

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΓΚΑΜΠΟΡΩ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΑΨΗΦΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΟΥΜΕΝΩΝ.—Είς τὸ χωρίον Ὁρειβάλ ὁ γέρο φαρᾶς καὶ λαθροθήρας Βερτώ ἢ Κουβαρντιάς βρόσκει μὰ μέρα μὲ τὸ γυιὸ του τὸ Φίλιππο στὴν δὲχθ τὸυ ποταμοῦ, κατακουρηγμένον τὸ πτώμα τῆς νεαρᾶς κομῆσης Τρεμορέλ. Εἰδοποιῶνται αἱ ἀρχαὶ τοῦ χωρίου, αἱ ὁποῖα καταφάνου ἐπὶ τόπου καὶ ἐνεργοῦν ἐρευνας. Ὁ πύργος τῶν Τρεμορέλ εὐρύσσεται εἰς ἀναστατώσιν, ὡς νὰ εἰσήλασε τὴν νύκτα σ' αὐτὸν δολοφόνος συμμορία κακούργων. Τὰ πάντα εἶνε θρυμματισμένα καὶ βουτηγμένα στὸ αἶμα. Τὸ πτώμα τοῦ κόμητος Τρεμορέλ δὲν εὐρίσκειται πούθενά. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ κακοῦργοι τὸ ἔρριξαν στὸ ποτάμι.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Δήμαρχος Κουρτοῦ ρώτησε ἔξωφρα τὸ θαλαμηπόλο τοῦ πύργου περὶ τῶν σχέσεων τοῦ ζεύγους Τρεμορέλ κατὰ τὴν τελευταία περιόδο.

— Ἐλατρεύοντο, ἀπήντησεν ὁ θαλαμηπόλος. Μιά ἀπὸ τίς τελευταῖες μάλιστα νύχτας ἐνῶ ἡ κόμησσα ἔπαιζε πιάνο, ὁ κόμης ἔσκυψε καὶ τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο. Ἀντιλήφθησαν τότε λόγους τρυφερότητας ἀγάπης καὶ λατρείας.

— Ναί, εἶπε ὁ δήμαρχος, τὸ γνωρίζω κι ἐγώ.

Ἐλατρεύοντο.

Κοντὰ στὸ πτώμα τῆς κομῆσης ἡ ἀμμος τῆς δὲχθης ἔφερε τὰ ἔχνη ζωηρῶν πατημάτων. Οἱ παριστάμενοι ἐφρόντισαν νὰ μὴν τὰ καταστρέψουν μέχρις οὗτου φθάσῃ ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Κορβελ. Ἐπρόκειτο νὰ τοποθετήσουν τὸ πτώμα ἐπὶ μιᾶς σαλίδος καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν στὸν πύργον, διὰ τὸ ὅτι οὗτος, ρώτησε ἔξωφρα τὸ γέρο Κουβαρντιά :

— Εἶδατε τὸ πτώμα μὲσ' ἀπὸ τὴ βάρκα σας ;

— Μάλιστα, κύριε Δήμαρχε.

— Δὲν ἐπλησιάσατε καθόλου ἐδῶ ;

— Ὄχι.

— Πού εἶνε ἡ βάρκα σας ;

— Ἐκεῖ κάτω, ἀπήντησε ὁ Κουβαρντιάς ταραγμένος.

— Γιὰ δδηγήσέ μας ὡς ἐκεῖ.

Ὁ Κουβαρντιάς προσηγγήθη καὶ ἔφτασαν σὲ λίγο στὸ μέρος οὗτου βρισκόταν ἡ βάρκα των.

Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ δὲν διεκρινετο καθόλου τὸ πτώμα τῆς κομῆσης. Ὁ Δήμαρχος Κουρτοῦ ὑποψίασθη.

— Βερτώ, εἶπε στὸν Κουβαρντιά, λές ψέμματα. Διακρίνω ἐπάνω στὴν ἀμμο τὰ πατήματα τὰ δικά σου καὶ τοῦ γυιού σου. Ἀπάντησε σὲ ὅτι σὲ ρωτῶ καὶ ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Κουβαρντιάς ἀγριοκίταξε τὸ γυιὸ του, τὸν αἰτιό της αὐτῆς τῆς μεροδεποδουλειᾶς καὶ εἶπε :

— Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτα. Εἶπα ἐκεῖνο πού ἤξερα.

Τότε ὁ Κουρτοῦ ἀπογράφη πρὸς τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τὸν διέταξε :

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, κράτησε τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους. Ν' ἀπιγορεύσῃ κάθε ἐπικοινωνία μετὰ τοὺς.

Ὁ γέρο Κουβαρντιά, σήκωσε ἀδιάφορος τοὺς ἄμους του. Ὁ Φίλιππος φαίνονταν ἐπίσης ἀδιάφορος.

Καθὼς ἔσπυχν κατόπιν νὰ σηκώσουν τὸ πτώμα τῆς κομῆσης εἶδαν νὰ κρατᾶ ἀνάμεσα σὲ ξυλισμένα τῆς δάχτυλα ἕνα κομμάτι γαριζοῦ ὑφάσματος. Τὸ εἶχε ἀποστῆσει, φαίνεται, ἀπὸ κανένα τῶν δολοφόνων τῆς τῆν ὄρα τῆς πάλης.

Ἡ μεταφορὰ τοῦ πτώματος στὸν πύργον ἐγένετο ἐν μέσῳ θρη-

νων. Ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι βρόθθηκαν τόσο ἀπάνθρωποι κακοῦργοι νὰ δολοφονήσουν ἕναν ἀγγέλο, σὰν τὴν κόμησσα, καὶ ἕναν χρηστὸν πυργοδεσπότην, ὅπως ὁ κόμης.

Ἐν τῷ μεταξύ κατέφθασε στὴν ἑπαυλὴ καὶ ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Κορβελ, Ἄντῶλος Δομινύ. Ὁ Δομινύ εἶταν σαράντα χρόνων, μὲ σοβαρὴ φυσιογνωμία, ἀσπληρὸς καὶ μισάνθρωπος. Ζούσε ζωὴ μοναστικῆ. Ἦταν ἀφοσιωμένος στὸ καθῆκον του καὶ μόνο ἢ δικαιοσύνη τὸν συγκινοῦσε.

Ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ πάτερ Πλαντιάς τὸν ὑποδέχθησαν μ' ἔγκαρδιότητα.

Τὸν ἀνακριτὴ συνόδευσε καὶ ὁ δόκτωρ Ζαντιρόν, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργήσῃ νεκροψίαν ἐπὶ τῶν πτωμάτων.

Μὲ λίγες λέξεις ὁ Δήμαρχος ἐξήγησε στὸν ἀνακριτὴ τί συνέβαινε. Ὅπως εἶχε καταθέσει ἡ ὑπηρεσία τοῦ πύργου, τὸ ζεύγος Τρεμορέλ εἶχε μείνει μόνο του τὴν περασμένη νύκτα.

Ὅλοι εἶχαν πάει σ' ἕνα γάμο, σὸ Παρίσι, ἐκτός τοῦ κηποῦ τοῦ Γκεσπέν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποχωρισθῆ αὐτῶν καὶ ἐξαφανισθῆ κατὰ τρόπον ἀρκετὰ ὑποτόν.

Ἐγνώριζε ὁ Γκεσπέν ὅτι ὁ κόμης εἶχε λάβει μαθήματα τὴν ἡμέρα αὐτή ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

Ὁ θαλαμηπόλος τῆς ἐπαύλου ἀπήντησε καταφατικά.

— Ἄν ὁ δρᾶστης τῆς διπλῆς αὐτῆς δολοφονίας εἶνε ὁ Γκεσπέν, εἶπε ὁ πάτερ Πλαντιάς, ἀσφαλῶς δὲ θ' ἔξαναγυρίσῃ στὴν ἑπαυλὴ.

Ἐν τῷ μετὰ ἐγένοντο ἐρευναὶ στὸ ἄλλο, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πτώματος τοῦ κόμητος.

Ἐπιτελεγράφησα στὸ Παρίσι νὰ ἔλθῃ ἕνας πεπειραμένος ἀστυνόμος, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς Δομινύ. Μέχρις οὗτου ἔλθῃ αὐτὸς μοῦ λέτε, ἂν ἔχετε τὴν εὐχαρίστηση, πᾶν ὅτι γνωρίζετε μὲ τὸ ζεύγος Τρεμορέλ.

Τὸς πληροφοροῦς αὐτῶς ἔσπευσε νὰ τὸς δώσῃ ὁ Κουρτοῦ.

Ὁ κόμης Τρεμορέλ, εἶπε, εἶταν τριάντα χρόνων. Ὅμοιος κ' εὐρύης. Τὸν ἐκτιμοῦσαν ὅλοι ἐδῶ πέρα, γιὰ εἶναι σ' ὄλους καταδεικτικὸς καὶ γλυκομίλητος. Κάποτε τὸν ἔπιανε μιὰ παράδοξη καὶ ἀνεξήγητη μελιγχολία. Κλεινότανε τότε στὸ δωμάτιό του καὶ δὲν δεχότανε κανένα. Ἡ κόμησσα ἔξ' ἄλλου εἶταν ἀγγελοῦ. Στὸ Ὁρειβάλ τὴν ἐλάτρευαν. Ἦσαν πλούσιοι καὶ εἶχαν εἰσοδήματα πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων τὸ χρόνο.

Πότε παντρεύθηκαν ; ρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Πρὸ δέκα μηνῶν περίπου, ἀπήντησε ὁ Κουρτοῦ, λίγους δηλαδὴ μῆνας ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου Σωβρεζύ.

— Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Σωβρεζύ ; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ ἀνακριτὴς.

Ὁ πάτερ Πλαντιάς, πού διέκρινε διὰ αὐτῆ τὴν ὄρα τὸ μουστάκι του σηκώθηκε ἀπότομα καὶ εἶπε :

— Ὁ Σωβρεζύ εἶταν ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς κυρίας Τρεμορέλ.

— Ποτε εἶταν χήρα διὰ τὸν κόμητα ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἡ ἱστορία αὐτῆ εἶναι ἀρκετὰ περίεργη ; καὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα, εἶπε ὁ πάτερ Πλαντιάς. Ἡ κυρία Σωβρεζύ καὶ κατόπιν κόμησσα Τρεμορέλ, τὸ γένος Βέρθα Λεσσαλιού, ἦταν κόρη πτωχοῦ δημοδιδασκάλου. Στὰ δέκα ἐπὶ τῆς χρόνια ἡ ξανθὴ ὁμορφιά τῆς ἦταν γνωστὴ τρεῖς λευγὲς γύρω ἀπὸ τὸ Ὁρειβάλ. Συντάγματα θαυμασῶν τὴν ἐπολιορκοῦσαν. Ζητοῦσαν ὄμοια ; τὸν ἔρωτα καὶ καὶ ὅχι τὴν χεῖρα τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς δὲν βρισκότανε γαμβρὸς ἢ



Ἐνῶ ἔπαιζε στὸ πιάνο ὁ κόμης ἔσκυψε καὶ τὴν φέλησε στὸ μέτωπο

Βέρθα αναγκάστηκε να ζητήσει θέση παιδαγωγού. Την εποχή αυτή την είδε ο Κλεμόν Σωβρεζύ και την αγάπησε. Ο Σωβρεζύ ήταν από τους πλουσιωτέους του τόπου. Την πήρε γυναίκα του, αδιαφορώντας για τη φτώχεια της. Κατοίκησαν στην επαυλή του Σωβρεζύ, στο Βελφρεγιού, και ζούσαν εύτυχισμένοι. Ο Σωβρεζύ ήταν καρδιά, ελάτρευε τη γυναίκα του και είχε τυφλή εμπιστοσύνη σ' αυτήν. Επίσης η Βέρθα αγαπούσε το σύζυγό της και συμμορφώθηκε άμεσα με τη νέα της κατάσταση. Στο Βελφρεγιού έφιλοξενούσαν διάφοροι φίλοι του Σωβρεζύ, που ήρχοντο από το Παρίσι. Δύο χρόνια εύτυχως πέρασαν έτσι, όταν ένα βράδυ ο Σωβρεζύ έφερε στο Βελφρεγιού έναν κυνήγο του συμμαθητή από το Παρίσι, τον κόμητα Έκτορα ντε Τρεμορέλ.



Ο κόμης έδήλωσε ότι θα έμενε στο Βελφρεγιού μερικά έβδομάδες. Οι έβδομάδες όμως έγιναν μήνες και είχαν ακόμα εκεί. Το γεγονός αυτό δεν έκανε και μεγάλη εντύπωση. Ένόμιζαν πως ο Τρεμορέλ ανεπαύετο, κατόπιν πολυετών διασελεύσεων στο Παρίσι, εις τας οποίας είχε σταταλήσει δλόκληρη την περιουσία του. Συχνά έκαμε μακρυνούς περιηγητικούς ως τὸ Κοριμπέλ, κατέλυε σε κάποιο ξενοδοχείο της Μπέλ Γκιζ. Έκει συναντούσε, όπως είχεν ανακαλύψει, κάποια νεαρά κορίτσια που έρχονταν με το σιδηρόδρομο από το Παρίσι. Έμεναν μερικές ώρες και έπειτα εχώριζαν. Ο Σωβρεζύ είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον Τρεμορέλ και διαν έφευγε για το Παρίσι, όπου είχε διάφορες εργασίες.

Τὸν άφηνε μόνο με τη γυναίκα του. Ένα χρόνο διήρξαν όλα αυτά. Τὸ Βελφρεγιού είχε καταστρέψει παράδεισος. Ένα βράδυ όμως ο Σωβρεζύ εγύρισε από τον ήλιο με πυρετό. Είχε πνευμονία.

Με τὰς περιουσίες, τῆς Βέρθας και τὴν προθυμίαν του Τρεμορέλ ο Σωβρεζύ κατάσσωσε ν' αναρρώσει μετὰ ένα μήνα. Έξωφρα ο δ' ως ξαναρώσθησε και ξαναπυρετο στο κρεβάτι, δλίγον δε καιρόν έπειτα απέθανε. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστιας αὐτῆς ἡ Βέρθα και ο Τρεμορέλ ξαγυρνούσαν πλανι στο κρεβάτι του Σωβρεζύ. Ἡ ἀρρώστιας των και τὸ ένδιαφέρον των ἦτο μεγάλο, γι αὐτό διαν έφθισε ἡ στιγμή του θανάτου του, ο Σωβρεζύ προσέβη σε μία μεγαλόψυχη κα ευγενική πρᾶξι. Έκάλεσε ψυχολογών, τούς ὑπέρτατος τῆς επαυλής, ένώτιον δὲ αὐτῶν ἦσαν τα χέρια τῆς συζύγου του και του Τρεμορέλ και τούς ἠνάγκασε να τὸ δοκισθοῦν ότι θα ένυμφεθόντο μετὰ τὸ θάνατό του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΧΑΣΙΣΟΠΟΤΟΥ

Ἰδού πῶς ἀρρηγεῖται ὁ κ. Φήλδ τις έντυπώσεις ἐκ του κανιέ-
ματος, χασίς εἰς μὴν Ιταλικὴν ἐπιτελεῖσθαι του Λονδίνου :
«Κατὰ τὸν πρὸ ἐτῶν στοὺς Ζιὰμ και βλῆπται να γίνεται μεγάλη
κατανάλωσις χασίς, ἀπεφάσιμα και ἐγὼ να δοκιμάσω τὸ ναρκωτικὸν
αὐτό. Ἐβίβη λοιπὸν τὰ ἀνθή τῆς Ἰνδίας, καννάβους, μέσα σε
μία πίττα και ἀρχισα να κανιέσω μέχρις οὗ έννοιωσα μὴ ἐξαιρε-
τικὴ ἀγαλλίασι να με πλημμυρίσῃ. Ὑστερᾶ φησι τὴν πίττα. Ὑστερᾶ
ἀπο λίγες στιγμῆς ἀρχισα να νομίζω πῶς εἰμαι διπλό. Διέμενα ὁ-
μοί, ἐν πλῆρει συνειδησει τῆς ἀληθινῆς μου κταστῆσεως, γνωρίζων
ὅτι εὐρισσομαι ἐπιλωμένος, σε μία καλύβη, δεῖ ἡ ὥρα εἶναι δέκα
τὸ βράδυ και δεῖ εἶχει μεθύσει ἀπὸ χασίς. Ὁ ἄλλος ἐννοῶ μου (δι-
ὄτι, καθὼς, ἐργασίη, ἠσθανόμην τὸν ἐννοῶ μου διπλό), βρισκότανε σ'
ἐνα ἀπέροστον καλατὶ, γεμάτο χρυσίφι και πολυτέμια περᾶματα, με
ἀπλετο φωτισμὸ και δεῖ γύρω μου εἶχαν μὴ τέτοια ὁμορφία πού δε
μπορῶ τῶρα να τῆ φαντασθῶ. Ἐνοιωθα μὴ χαρὰ ἀτελειωτῆ και
ἀξέφρανα, νόμισα πῶς βρισκόμουν στοῦ; οὐδενού; Ὁ δικτασιασμός
μου ἐκέλην τῆ στιγμή ἐπαιψε, ἀλλὰ σε λίγο πάλι ἐγίνα διπλός. Τὸ
σῶμα μου εἶχε καταληφθεῖ ἀπὸ μύϊου; σπασμοῦ; οἱ ὁποῖοι εἶχαν
τὸν αὐτὸ ρυθμὸ πού εἶχαν κ' οἱ φωνῆ, πού ἐκάναν οἱ πίπτες, οἱ
ὁποῖες ἦσαν ἐξω ἀπὸ τὴν καλύβη. Ὁ δεύτερος, ἐννοῶ; μου τῶρα εἶχε
μεταβληθῆ σε θαυμάσιο μουσικὸ ὄργανο, τὸ ὁποῖον παρήγαγε μὴν
γλυκυτάτην μελωδίαν. Κατόπιν ἦλθε ὁ ὄντος, και ἐτελείωσαν ὅλα.

Μετὰ δέκα κέντε ἡμέρας, ἐκάναν και νέο πείραγμα. Αὐτῆ τῆ φορᾶ
ὁ ὄντος, και ἡ ἐργαζομένης διεδέχοντο τὸ ἕνα τὸ ἄλλο με τέτοια πα-
χύτητα και τόσο συνεχῶς, ὥστε κινήθησαν να τῆ συγχῶ. Τὸ δίδου-
μόν ἐγὼ μου τὸ ἠσθάνονην δεῖ ἦτο θάλασσα ἐξοστῆμα πού τὴν χαί-
δεύον οἱ άνεμοί. Κατόπιν ἐπλήθε κλίνο ὁ ὄντος.

Ένα μῆνα ἀργότερα ξενικάπνισα, ἀλλὰ διπλῆ δόσιν αὐτὴν τῆ
φορᾶ και πῆρα ἕνα μολύβι σὲ χέρια μου γι να ση ειαίσω τί θα
ἠσθανόμουν. Εἶχε χασίς εἰς βαθμὸν ἀπίστευτο τῆ συνείσθησι τοῦ
χρόνου. Σηκώθηκα και πῆρα να κλείσω μὴ πόρτα και μοι φάνηκε
πῶς ἡ κίνησι; μου αὐτῆ διήρκεσε ἑκατομῦρία ἐτῶν. Αὐτὴν τὴν φο-
ραν δὲν ἦμιον διπλός, εἶμιον πολλῶπλό.

Ἡ ἀτομικότης μου ἦτο διηρημένη σε κολλὰ ἐγὼ σύγχρονα. Δὲ μπο-
ροθα να γράψω οὔτε μὴ ἐντὸς τῆ μου, γι εἰ ἀμέσως; με ἀσφα-
σταία ταχέτητα, τὴν διεδέχετο ἡ ἄλλη. Αἱ λίγες λέξεις πού μόρῃσα
να γράψω, δὲν εἶχαν, καθὼς; εἶδῃ κατόπιν, καμμιὰ σημάδια. Δὲν ἐ-
πανέλαβα τὰ περᾶματα μου διότι ἡ ὕγια μου εἶχε ἀρχίσει να κλο-
νίζετα.



ΠΑΡΑΔΟΣΟΤΗΤΕΣ
ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΘΑΝΑΤΟ

Τὸ δακτυλίδι τοῦ Ἀλφόνσου ΙΓ' και τὸ δακτυλίδι τοῦ Τσαρου Νικολάου.

Ἐπάρχουν ἀνεκίμενα πού ἔχουν μυστηριώδεις δυνάμεις; Τὸ πρῶγμα εἶνε ἀπίστευτον κ' ἐν τούτοις ἔχουν συμβεῖ σχετικῶς παρᾶ-
δοξα γεγονότα. Καὶ ἰδοὺ ὁ μέσος; μερικῶς τέτοιες ἱστορίες ἀληθινῆς και
ἀναμφισβήτητες. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος ἦτο κατοχος
ένος δακτυλιδίου, τὸ ὁποῖον εἶχει ἱστορικὸν ἀλλοκοτον και τρομερῶν.
Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ τὸ ἔχρισε στην σύζυγον τοῦ Ἀλφόνσου, Μερσε-
δέ, ὁ ὁμώνυμος του βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος, ὁ ΙΒ'.
Ἡ βασίλισσα Μερσεδέ; φορεσε τὸ δακτυλίδι αὐτὸ και σε ἕνα μῆνα
ἀπέθανε. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Μερσεδέ; ὁ Ἀλφόνσος ἐδώρησε
τὸ περῆφρο αὐτὸ δακτυλίδι στην ἀδελφῆ του, Πριγκίπισσαν Μαριαν.
Ἄλλα και ἡ ἀτυχῆ Μαριαν εἶχε τὸ ἴδιο τέλος, με τὴν Μερσεδέ;,
διαν τὸ φορεσε. Πενυενα μεσα ὁ λίγες ἡμέρες!...

Ὁ Ἀλφόνσος γενόμενος και πάλιν κατοχος τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ
δακτυλιδίου, τὸ ἔχρισε στη γυναικαδελφῆ του πριγκίπισσαν Χρι-
στιάνη ἡ ὁποῖα ἀπέθανεν ἐπίσης τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν ἀπόκτησιν
τοῦ δακτυλιδίου.

Ὁ Ἀλφόνσος ἀνεληφθεῖς πλέον δεῖ τὸ δακτυλίδι αὐτὸ εἶχει ἀπαι-
σίως ἰδιοτήτας τὸ ἔχρισεν ὁ ἴσιος, περῆφρος; να ἰδῇ τί θα συμβῆ.
Ἐπληρώσεν ὁμοίς τὴν περιέργειαν του πολὺ ἀκριβᾶ. Διότι ἀπλού-
στατα, ἀπέθανε και αὐτὸς μετὰ μικρὸν χρονικὸν διάστημα.

Ἡ Βασιλομήτω; ἀποκτεῖσασα κατόπιν τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλφόν-
σου τὸ τρομερὸ αὐτὸ και ὀλεθρῖο δακτυλίδι, ἀπέφυγε να τὸ φορεσῇ
και τὸ ἔκρυψε δια χρυσῆς ἀλύσου εἰς τὸν λαίμον τῆς Παναγίας
τῆς Ἀλμουόνας στη Μαδριτῆ.

Οἱ Ἰσπανοὶ πιστεύουν δεῖ τὸ δακτυλίδι αὐτὸ εἶχει πρῶγματι
τρομακτικῆς ἰδιοτήτας και δεῖ φέρνει τὸ θάνατο σ' ὁποῖονδήποτε
ἀναξίω βασιλεῖα που θα τὸ φορεσῇ. Ἀνεπίθετος πιστεύουν δεῖ σ'
ἐνα ἄξιον μονάρχη θὰ ἔφερνε ετημέλια και μαρκόζωτα.

Ἐξ ἄλλου ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἰσπανίας φυλάσσει ἕνα τυ-
χερὸ δακτυλίδι πού ἀνήκε στον βασιλεῖα Ἀλφόνσο τὸν ΙΓ'. Τὸ δακ-
τυλίδι αὐτὸ φερε ἀντι πολυτίμου λίθου, τὸ πρῶτο δόνει πού ἐβγαλε
ὁ Ἀλφόνσος ὁ ΙΓ', διαν ἦταν μικρὸς και τὴν ἐπιγραφῆν : «Τὸ
δόνει μου. Τῆ τροφῆ μου. Ἀλφόνσος ΙΓ'».

Ὁ μακαρίτης Τσαρῶ; Νικόλιος; τῆς Ρωσσίας, τὸ θῆμα αὐτὸ τῶν
Μπολασεβίτων, εἶχε ἕνα δακτυλίδι, τὸ ὁποῖο ἐθωροῦσε πολυτιμώ-
τετον και εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέδιδε καθὲ εὐτύχημα πού του συνέβαινε.
Χωρὶς τὸ δακτυλίδι αὐτὸ δὲν ἐβγαινε ποσὲ ατο τὰ ἀνάκτορα.

Λέγουν πῶς, τὸ δακτυλίδι αὐτὸ περιεῖχε ἕνα μικρὸ κομμάτι γνησίου
«Τιμιου Ξύλου», δηλαδὴ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ
ὁποῖου ἐσταυρώθη ὁ Σωτῆρ.

Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ τὸ ἐφοροῦσεν ἐπίσης πάντοτε και ὁ πάππος
τοῦ Τσαρου Νικολάου. Μια μερὰ δε πού τὸ ἠλομήνησε και βγήκε
χωρὶς αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, ἔδολορονήθη!

Πρὸσοφτος, ὡς θὰ ἐνθυμηθε, εἶνε και ἡ τρομακτικὴ ἱστορία
τοῦ περῆφρου ἐκείνου ἀδελαντο; τὸν ὁποῖον εἶχε τελευταίως; κά-
ποιος; πῶν πνιγντων ναυιγῶν τοῦ «Γιανικοῦ». Κι εἰ τοῦ ἀδελαντο;
αὐτοῦ αἱ ἰδιότητες; ἦσαν ὀλεθρῖες; σ' αὐτον δὲ ἀπέδθη και τὸ ναυ-
άγιον τοῦ «Γιανικοῦ». Ὁ ἀδελαντο; αὐτο; βλῆζειτε σήμερα σὰ βά-
θη τοῦ Ὑλανοῦ, ἦτο δὲ ἀπὸ τοῦ; μεγαλειτέρους ἀδάμαντας τοῦ
κόσμου.

Ἐρευνητῆς

